

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. M. kwoty 174.822,67zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29 stycznia 2016r. wraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwana jest dłużnikiem powoda na skutek przelewu wierzytelności dokonanej z poprzednikiem prawnym pozwanej.

/pozew k. 3-7/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym sąd orzekł o żądaniu pozwu.

/nakaz zapłaty k.116/

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagała się oddalenia powództwa w całości, zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, podnosząc zarzut przedawnienia. Na rozprawie w dniu 4 października 2016r., cofnęła wniosek o rozłożenie należności na raty. Pełnomocnik z urzędu pozwanej wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, wskazał że nie zostały one pokryte ani w całości ani w części. /sprzeciw k.124-127., protokół rozprawy z dnia 4.10.16r.- k.159/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2009r. J. M. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu hipotecznego oznaczoną numerem (...) na kwotę 94.286,75zł.

Kredyt zabezpieczono hipoteką zwykłą kaucyjną na nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) bl.nr (...) lok.(...) dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą kw nr (...).

Warunki spłaty kredytu określała umowa.

/umowa k.22-32, odpis kw k.36-42/

Pismem z dnia 16 lipca 2010r. kredytodawca wypowiedział umowę, wobec braku spłat rat kredytu przez pozwaną. Wobec dokonanego wypowiedzenia zobowiązanie w całości stało się wymagalne.

/wypowiedzenie k.46/

W dniu 17 listopada 2010r. (...) Bank SA z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny oznaczony nr (...). Na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego na zobowiązanie pozwanej składały się;

- należność główna w kwocie 94.063,05zł;

- odsetki umowne w wysokości 9,41% rocznie za okres korzystania z kapitału od dnia 29.04.09r. do dnia 29.08.10r. w wysokości 6.672,04zł;

- odsetki za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 18,82% rocznie od dnia 01.12.09r. do dnia 17.11.10r. w wysokości 3.845,32zł;

- opłaty i prowizje w wysokości 443,64zł.

/b.t.e.- k.44 /

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010r. w sprawie oznaczonej sygn. akt IC05675/10, Sąd Rejonowy w Zgierzu nadał w/w b.t.e. klauzulę wykonalności.

/postanowienie k.45/

W dniu 31 marca 2014r. została zawarta pomiędzy (...) Bank SA z siedzibą w W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym (...) z siedzibą we W. umowa sprzedaży wierzytelności obejmująca portfel wierzytelności wraz z zabezpieczeniami.

W dniu 22 kwietnia 2014r. umowa była aneksowana poprzez dołączenie od niej zaktualizowanej na dzień 31 marca 2014r. listy wierzytelności.

W załączniku do umowy pod pozycją 617 wskazano aktualne dane o zadłużeniu pozwanej.

/ aneks wraz z załącznikami k.110-113/

Przeciwko pozwanej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. prowadził postępowanie egzekucyjne przed komornikiem Sądu Rejonowego Zgierzu.

Postanowieniem z dnia 4 maja 2015r. postępowanie zostało umorzone na podstawie art.825§1kpc, wobec cofnięcia wniosku przez wierzyciela.

/postanowienie k.46-47 /

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się powołanych dowodach.

Sąd pominął ustalenia poczynione w drodze przesłuchania pozwanej, z uwagi na to że nie były przydatne dla rozstrzygnięcia, wobec podniesionego skutecznie zarzutu przedawnienia roszczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia roszczeń powoda. Pozwaną z (...) Bank SA z siedzibą w W. łączyła umowa kredytu bankowego.

Zgodnie art. 69ust.1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (j.t.Dz.U. z 2012 r. poz. 1376)przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy;

2) kwotę i walutę kredytu;

3) cel, na który kredyt został udzielony;

4) zasady i termin spłaty kredytu;

4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu;

5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany;

6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu;

- 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu;
- 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych;
- 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje;
- 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Wszystkie obligatoryjne elementy umowy zostały zachowane, co oznacza iż zawarta umowa była ważna i obowiązywała strony.

Okoliczności związane z brakiem spłat rat kredytu i wypowiedzeniem umowy przez bank były między stornami niesporne.

Wypowiedzenie umowy nastąpiło pismem z dnia 16 lipca 2010r. z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia.

Zatem najdalej na koniec sierpnia 2010r. umowa uległa rozwiązaniu.

Od 1 września 2010r. rozpoczął bieg termin przedawnienia.

W sprawie na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy bankiem a powodem, powód wstąpił w prawa wierzyciela.(art.509kc)

Podstawę prawną działalności powoda stanowi art. 183 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 r. (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 157), w myśl którego fundusz inwestycyjny zamknięty może być utworzony jako fundusz sekurytyzacyjny dokonujący emisji certyfikatów inwestycyjnych w celu zgromadzenia środków na nabycie wierzytelności, w tym wierzytelności finansowanych ze środków publicznych w rozumieniu odrębnych przepisów, lub praw do świadczeń z tytułu określonych wierzytelności.

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenia z umowy kredytowej przedawniają się z upływem trzech lat. Bank jest instytucją prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie udzielanych kredytów.

Powyższe oznacza, iż z dniem 31 sierpnia 2013r. upłynął termin przedawnienia roszczenia.

Powództwo w sprawie niniejszej zostało wytoczone w dniu 29 stycznia 2016r.

Od daty rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia do chwili jego upływu, nie nastąpiła żadna czynność przerywająca bieg terminu przedawnienia.

W szczególności nie nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia na skutek, wystawienia na rzecz (...) Bank SA z siedzibą w W. bankowego tytułu egzekucyjnego, opatrzenia tego tytułu klauzulą wykonalności i wszczęcia na postawie wymienionego tytułu egzekucji przed komornikiem w Z..

W wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 19 listopada 2014 r.

w sprawie sygn. akt II CSK 196/14, (publ. Legalis) wskazano że wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wskazanego wyroku, stwierdził, że art. 123 § 1 pkt 1 kc stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania

spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sadem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek jakim powinna odpowiadać dana czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia. Nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi tu o przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu czynność nie kogokolwiek i przeciwko komukolwiek, ale czynność podjętą przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

I tak, skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione; przedawnienie jest bowiem instytucją prawa materialnego a nie procesowego, mimo że do przerwania biegu dochodzi, w zasadzie, przez czynności procesowe. Tak więc, chociaż ustawodawca tego nie wyartykułował, z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03 OSNC 2005/4/58, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. II CK 276/04). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Tak więc reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione.

W postępowaniu rozpoznawczym wyjątek od tej zasady tworzy art. 192 pkt 3 kpc stanowiąc, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem nie wpływa na dalszy bieg sprawy. Jeżeli więc w toku postępowania rozpoznawczego dojdzie do przelewu dochodzonej wierzytelności, przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem pozwu pozostaje skuteczna w stosunku do cesjonariusza choćby nie wstąpił do procesu w charakterze strony. Cel postępowania rozpoznawczego zostaje bowiem zrealizowany wraz z wydaniem wyroku, a jego prawomocność rozciąga się na nabywcę rzeczy lub prawa. Za ugruntowany należy uznać pogląd, że art. 192 pkt 3 kpc nie ma natomiast zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym. Cel bowiem tego postępowania jest inny, ma ono doprowadzić do zaspokojenia osoby materialnie uprawnionej, wskazanej w tytule egzekucyjnym, przy czym klauzula wykonalności może modyfikować istotne postanowienia tego tytułu kształtując odmiennie od dotychczasowych granice podmiotowe i przedmiotowe zakresu egzekucji. Niestosowanie art. 192 pkt 3 kpc w postępowaniu egzekucyjnym (por. uchwała SN z dnia 5 marca 2009 r. III CZP 4/09, OSNC z 2010 r. Nr 1, poz. 2) oznacza zatem, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy. Niemożność kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się jako niewątpliwa, w tym postępowaniu wykluczone są bowiem przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne zaistniałe po wszczęciu egzekucji wymaga, z wyjątkami przewidzianymi w ustawie, nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności w trybie art. 788 kpc. W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje przecież jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności, wszczęć nowe postępowanie egzekucyjne. Dodać w tym miejscu można,

że nabywca wierzytelności nie będący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności nie będącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Konkludując stwierdzić zatem należy, że skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.

Art. 124 kc stanowi, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, a w razie przerwania przedawnienie przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Oznacza to, że przez czas trwania tego postępowania bieg przedawnienia, z korzyścią dla wierzyciela, pozostaje zwieszony. W postępowaniu egzekucyjnym chodzi o wierzyciela wymienionego w tytule wykonawczym.

Cesjonariusz nie może korzystać z przerwy przedawnienia, jaką spowodował wniosek cedenta o wszczęcie egzekucji.

W okolicznościach faktycznych sprawy postępowanie egzekucyjne w związku z wnioskiem wierzyciela powołującego się na przelew wierzytelności zostało przez komornika umorzone, na podstawie art. 825 pkt 1kpc. Umorzenie postępowania kończy postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie dotychczasowego tytułu wykonawczego.

Powyższa argumentacja została powtórzona w uchwale Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie sygn.akt III CZP 29/16, gdzie Sąd Najwyższy ponownie potwierdził, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 kc).

W sprawie po podniesieniu rzutu przedawnienia, powód dodatkowo argumentował, że jest wierzycielem hipotecznym pozwanej.

Podstawę prawną żądania w stosunku do wierzyciela rzeczowego stanowi art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece. Zgodnie z jego treścią w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

Hipoteka na nieruchomości miała charakter hipoteki kaucyjnej, wobec tego, że stopa oprocentowania była zmienna.

Jak wskazał Sąd Najwyższego - Izba Cywilna w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie sygn. akt V CK 328/04 wierzytelność składająca się z sumy kapitałowej i odsetek o zmiennej stopie procentowej nie jest wierzytelnością oznaczoną i podlega zabezpieczeniu hipoteką kaucyjną. Odmiennie jest, gdy wierzytelność taka oprocentowana jest odsetkami kapitałowymi (kredytowymi) o stałej stopie, wówczas podlega ona zabezpieczeniu hipoteką zwykłą.

Aktualnie hipoteka uregulowana jest jako prawo o jednolitej konstrukcji, opartej w głównej mierze na założeniach dotychczasowej hipoteki kaucyjnej. Ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 131, poz. 1075), która weszła w życie w dniu 20 lutego 2011r., został zniesiony podział na hipotekę kaucyjną i hipotekę zwykłą. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ww. ustawy, do hipotek kaucyjnych powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 r. w nowym brzmieniu.

W przedmiotowej sprawie hipoteka kaucyjna została ustanowiona przed dniem 20 lutego 2011r., zatem zastosowanie do niej znajdują przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece w nowym brzmieniu, nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009r.

Podstawowym uprawnieniem wierzyciela z tytułu ustanowienia hipoteki jest prawo dochodzenia zaspokojenia z obciążonej nieruchomości, bez względu na to czyją stała się własnością i bez względu na to czy pomiędzy wierzycielem hipotecznym a dłużnikiem rzeczowym (właścicielem obciążonej nieruchomości) istnieje stosunek obligacyjny. Dłużnik rzeczowy może, ale nie musi być dłużnikiem osobistym z tytułu zabezpieczonej wierzytelności. Sens hipoteki wyraża się właśnie w tym, że jeżeli dłużnik osobisty nie spełnia należnego świadczenia pieniężnego wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu. Przedtem powinien jednak uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy (por. wyrok SN z dnia 25 sierpnia 2004r., IV CK 606/03, Lex Polonica nr 1633078).

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostaje, iż na nieruchomości której właścicielem jest pozwana, ustanowiono hipotekę umowną kaucyjną jako zabezpieczenie wierzytelności i nastąpił wpis w akta kw nieruchomości. Dla realizacji odpowiedzialności dłużnika rzeczowego wystarczającą legitymacją wierzyciela jest zatem wpis hipoteki, bez potrzeby wykazania rzeczywistego istnienia zabezpieczonej wierzytelności (por. A. Szpunar "Akcesoryjność hipoteki", Państwo i Prawo 1993/8, poz. 16).

Powództwo wierzyciela hipotecznego przeciwko właścicielowi obciążonej nieruchomości jest powództwem o zasądzenie świadczenia pieniężnego zarówno w przypadku, gdy jest on dłużnikiem osobistym, jak i wtedy, gdy odpowiada tylko rzeczowo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2003 r. o sygn.. akt V CK 19/02, Lex nr 602311). Sąd Najwyższy uzasadnił, że pogląd przeciwny, unicestwia funkcję zabezpieczenia hipotecznego wyrażoną w art. 65 ust. 1 u.k.w.h. Obligatoryjność zaspokojenia roszczenia wierzyciela hipotecznego w oparciu o treść przepisów o sądowym postępowaniu egzekucyjnym wymusza zatem uzyskanie przez wierzyciela tytułu wykonawczego, jako taki jedynie tytuł jest podstawą każdej egzekucji. Wierzyciel hipoteczny może dochodzić zaspokojenia, jeżeli jego wierzytelność istnieje i jest wymagalna.

W sprawie to powód zdecydował o kształcie procesu i uznać należało iż dochodził należności od pozwanej jako dłużnika osobistego. Wskazanie w uzasadnieniu pozwu, że wierzytelność została zabezpieczona hipoteką, nie oznacza iż powyższe stanowiło podstawę żądania pozwu. Kształt zgłoszonego żądania, bez wskazania że żądana należność może być zaspokojona jedynie z nieruchomości, decyduje o uznaniu że nie była objęta przedmiotem żądania powoda odpowiedzialność pozwanej jako dłużnika rzeczowego.

Zgodnie z art.321 § 1kpc sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Sąd Apelacyjny w Łodzi - I Wydział Cywilny w wyroku z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn.aktI ACa 1613/14, wskazał, że zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie. Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie z art. 321 § 1 kc sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. W orzecnictwie i literaturze wskazuje się, że przepis ten daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie, a także zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami żądania powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Zgodnie z art. 321 § 1 kpc sąd ma obowiązek orzec bądź to negatywnie, bądź to pozytywnie o całym przedmiocie sporu (żądania). Samo pojęcie żądania określa art. 187 § 1 kpc, stanowiąc, że pozew powinien m.in. zawierać dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Sąd powinien dbać o prawidłowe sformułowanie żądania pozwu, aby wiadomym był zakres rozpoznania i orzekania w sprawie. Nie budzi wątpliwości wyrażony w art. 321 § 1 kpc zakaz orzekania ponad żądanie. Wprawdzie zgodnie przyjmuje się, że granice żądania określa m.in. wysokość dochodzonych roszczeń. co oznacza, że sąd nie może zasądzić ponad żądanie, a więc uwzględnić roszczenie w większej wysokości niż żądał powód, również wtedy, gdy z okoliczności sprawy wynika bez wątpienia, że powodowi przysługuje świadczenie w większym rozmiarze. Przepis art.

321 § 1 kpc, określając granice wyrokowania, wskazuje jednak także, że nie można wyrokować co do rzeczy, która nie była przedmiotem żądania. Żądanie powództwa określa więc nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna. Zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 1949 r., sygn. akt Wa.C. 163/49, opubl. (...) 1950, Nr 3, poz. 61). Wyrok uwzględniający powództwo na zasadzie faktycznej, na której powód ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie opierał powództwa, stanowi zasądzenie ponad żądanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 344/07)

Dochodzenie należności od dłużnika osobistego i rzeczowego stanowi dwie różne podstawy powództwa, choćby dłużnikiem była ta sama osoba.

Z wymienionych względów nie mogła podlegać ocenie sądu odpowiedzialność pozwanej jako dłużnika rzeczowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Na zasądzone od powoda na rzecz pozwanej koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej ustanowionego z urzędu ustalone w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w kwocie 7.200zł podwyższonej o wartość podatku VAT.